

GRINDO DE SCHELM

Prins Thargou was met zijn vrienden op jacht. Op hun vurige volbloedpaarden snelden ze door het bos achter het wild aan: herten, zwijnen, dassen . . . Het was een prachtige dag. De zon scheen en er stond een stevige wind. Prins Thargou voelde zich in een beste stemming. Hij genoot als de jachthoorn schalde en de honden de sporen van het wild volgden . . . Ineens zag hij een groot damhert met een breed-vertakt gewei. Meteen gaf hij zijn paard de sporen en reed in de richting van het trotse dier, dat het gauw op een lopen zette.

Het werd een moeilijke achtervolging, die de prins moest opgeven, toen het hert verdween in zeer dicht struikgewas.

Teleurgesteld wendde prins Thargou zijn paard en reed op een man af, die noten verzamelde onder de hoge bomen.

„Zeg eens, ben ik hier ver van het dorp?” vroeg de prins.

De man zag hem aan en werd op hetzelfde ogenblik spierwit. Ook de prins schrok hevig. De man, die noten verzamelde was . . . Grindo! Grindo, de grootste vijand van prins Thargou, die zich in de bossen schuilhield om zich aan de wraak van de prins en het volk te onttrekken.

„Eindelijk Grindo!” zei prins Thargou streng, „nu zul je mij toch niet meer ontkomen.” Hij richtte zijn geweer op de schurk en gebod hem voor zijn paard uit te lopen.

„Laat mij vrij!” smeekte Grindo, „ik heb zo'n

berouw van mijn slechte daden, ik smeed u laat mij vrij . . .”

„Geen sprake van!” zei de prins, „en zwijg nu verder. Je zult je straf niet langer ontlopen. Door jouw schuld is mijn broeder als gevangene uitgeleverd aan de koning, met wie ik al zoveel jaren in vijandschap leef.”

„Het volk zal mij doden!” jammerde Grindo, „och, schenk mij toch de vrijheid . . .”

„Zwijg en loop sneller!” was het antwoord.

De schelm liep nu zwijgend voor het paard uit.

Toen ze aan de voet van de heuvel kwamen, draaide Grindo zich ineens om.

„Heer Thargou,” zei hij heel ernstig, „alles wat u zei is waar. Ik heb veel slechte daden begaan. Als ik veroordeeld word is het mijn verdiende loon, maar verleen mij één gunst, slechts één gunst: laat mij afscheid mogen

nemen van mijn zieke zoontje, daar in die hut. Ik ben alles wat hij op de wereld bezit."

Even peinsde prins Thargou, toen zei hij: „Nou, vooruit dan, maar wees snel. De minste poging om te ontvluchten zal je heugen!"

Grindo ging het hutje binnen.

Thargou liet zich van zijn ros glijden en keek stilletjes door de geopende deur naar binnen.

Wat hij toen zag vervulde hem met een diep medelijden. Een kleine bleke jongen, die op een armzalig bedje lag, hield Grindo schreiend bij de handen vast.

„Neeen papa, u mag niet weggaan," huilde de jongen, „ik durf hier niet alleen te blijven in het grote bos..."

„Ik moet wel gaan jongen," zei Grindo met bevende stem, „ik moet..."

Prins Thargou kon het niet langer aanhoren.

Hij sprong op zijn schimmel en reed spoorlags weg.

„Nu blijft je enige broer ongewroken!" verweet hem een stem in zijn binnenste.

„Je schenkt de gevaarlijkste man van het rijk de vrijheid," fluisterde een andere stem boos, maar Thargou kon niet terugkeren, hoe hij ook geplaagd werd door die om vergelding schreeuwende stemmen.

Toen hij die avond in zijn paleis terug was, had hij er een diep berouw van dat hij Grindo niet had meegenomen. Het was de man zijn verdiende loon geweest vijftig stokslagen te krijgen om daarna voorgoed opgesloten te worden. Waarom was hij toch zo weekhartig geweest? Grindo had zich immers ook niets van hem aangetrokken toen hij prins Holdin, Thargou's broer, had verraden aan die valse koning?

Thargou voelde echter wel dat hij nu tevergeefs in het bos naar de slechtaard zou zoeken. Die had natuurlijk allang de vlucht genomen...

* * *

Er waren twee maanden verlopen, toen er op een morgen in het paleis plotseling een heel blij geluid klonk.

„Wat mag daar toch aan de hand zijn?" vroeg prins Thargou zich af, „waarom worden de bazuinen geblazen? Waarom klinkt er zo'n vrolijk geroep?"

Hij begaf zich naar de trans van de toren en zag buiten aan de poort een groep ruiters staan. In hun midden bevond zich een man met een vorste-

lijke gestalte, maar met een moe, bleek gezicht en een lange woeste baard. Wie was die man? Hij kwam Thargou bekend voor, maar... Ineens ging er een schok van herkennen door hem heen; ja, hij wist het zeker, die man was Holdin, zijn broer! Thargou slaakte een kreet en ijlde de trappen af naar de poort toe, die inmiddels geopend was. Daar vielen de broers elkaar in de armen. Wat waren ze blij en gelukkig. Het was alsof ze nòg niet konden geloven dat het allemaal echt gebeurde. Zo gauw hij kon, liet Thargou zijn broer van nieuwe kleren voorzien, hem baden en scheren. Daarna liet hij hem op zijn kamer komen, waar een rijke dis stond opgediend.

„Vertel mij eens,” zei Thargou, toen zijn broer eindelijk rustig een plaats had genomen, „vertel mij eens, hoe werd je bevrijd?”

„Dat is een vreemde geschiedenis, en je zult mij vast niet geloven als ik het je vertel,” zei Holdin, „maar de man die mij bevrijdde is dezelfde als die mij in handen van de koning speelde.”

„Grindo?” vroeg Thargou opspringend. Holdin knikte.

„Maar dan moet hij hier gebracht worden!” riep Thargou, „de man moet in ere hersteld worden. Waar is hij, mijn mannen moeten hem halen.”

„Helaas,” zei Holdin treurig, „helaas, dat kan niet meer, Grindo is gestorven. Toen hij mij verlostte, werd hij zelf gedood...”

Thargou greep zich aan zijn stoel vast. Hij wist niet wat hij zeggen moest. Toen dacht hij ineens aan de zieke jongen in de hut.

Hij ontbood enkele soldaten en liet hen de knaap halen. Na een dag zoeken vonden ze hem. Een houthakker had zich over hem ontfermd.

Het zoontje van Grindo kreeg een goed leven op het paleis. Een bekwame arts genas zijn ziekte en al gauw zag hij er sterk en gezond uit. De prins gaf hem een eigen kamer en een eigen paard. De jongen groeide op tot een fors en moedig man, die Thargou jarenlang trouw

en met vreugde diende.

G. Fenijn

1. Ster, 2. trio, 3. circ, 4. roet.

Oplossing Kwadraatzaadset:

213